

Reflexions

TRIBUNA

Per imperatiu ètic,
no hi participaré

La confusió fa qüestionar el procés de les consultes

FRANCESC
VALLVERDÚ

ESCRIPTOR I SOCIOLINGÜISTA

vall serà un foc d'encenalls i que no val la pena de plantar-hi cara d'una manera activa. ¿Això explicaria per què els *maîtres à penser* d'esquerra l'han encoratjada públicament? No ho crec. En qualsevol cas, m'ha semblat més coherent la posició de Montserrat Nebrera –en unes declaracions publicades pel diari *Avui* (30-3-2011)–, la qual, si bé ha donat suport a aquestes consultes, ha decidit finalment que no participarà en la votació –en què naturalment hauria optat pel no– “perquè troba que la campanya no ha estat prou transversal”. I té tota la raó.

En definitiva, a parer meu aquesta campanya ha estat mal plantejada i donar-hi suport és una estratègia equivocada. Els valors democràtics no es defensen amb cerimònies de confusió, si es basen en premisses com aquestes:

1. La iniciativa no és transversal, perquè no representa tot el catalanisme. Malgrat les protestes verbals dels promotors, la direcció a l'ombra està en mans de sectors radicals que pretenen aconseguir, a través d'una “assemblea nacional”, un protagonisme que no han assolit a les urnes.

2. Quina independència reclamen els votants? És una de les qüestions més confuses. Els promotors pensen sense dubte en els Països Catalans, però no ho fan explícit. Ara, em sorprendria que la major part dels votants del *sí* pensessin en una altra comunitat nacional que Catalunya.

3. Com a consulta és prou sectària i provocadora en una societat plural com la catalana. En una consulta transparent i democràtica, són almenys quatre les opcions que s'hauria d'oferir als ciutadans: a) unió més estreta amb Espanya; b) autogovern, amb l'Estatut; c) fórmula federal o confederal; d) independència.

4. La votació és, fet i fet, una performance pseudodemocràtica. Tant en la tria dels possibles electors (des dels 16 anys!) com en la comprovació de la identitat dels votants hi ha tants interrogants oberts que els resultats difícilment poden ser fiables.

Per més positiva que sigui la idea d'una gran mobilització per replicar l'ofensiva centralista contra l'autogovern català i l'Estat de les autonomies, per més ben intencionades que siguin les proclames democràtiques, per més ressò ciutadà que hagi assolit la campanya de consultes, jo hi he trobat massa indefinicions, massa ambigüitats i massa elements confusionaris, i això m'obliga a mantenir-me al marge d'aquesta cerimònia. Per imperatiu ètic, doncs, no hi participaré.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE

blogs.publico.es

www.barcelonadecideix.cat

Fora de joc

ANDREU
MAYAYOOn és la parella
de Berlusconi?

Una bona defensa és un atac o perdre temps estirat per terra com a conseqüència d'una presumpta agressió. Silvio Berlusconi és un mestre del victimisme judicial provocat per uns magistrats (sobretot magistrades) que, al seu parer, intenten guanyar als tribunals allò que han perdut a les eleccions. Ras i curt: un cop d'Estat incruent protagonitzat pels comunistes disfressats, ara, amb les togues negres.

La reacció d'Il Cavaliere davant la citació judicial que l'ha de jutjar per abús de poder i inducció a la prostitució ha estat, un cop més, antològica. La notícia no és la seva fugida d'estudi, ni tan sols les maniobres parlamentàries per estalviar-se el trident de magistrades milaneses, sinó el seu contraatac hilarant en forma d'acudit. Davant la insistència dels periodistes per saber si es presentaria a la cita judicial, Berlusconi va oferir el millor dels seus somriures i va explicar el resultat d'una enquesta feta a les dones italianes per sa-

Una declaració pública
de la seva parella
fent-li costat batria tots
els rècords d'audiència

ber amb qui desitjarien fer l'amor. Una tercera part –diu satisfet– escollirien Berlusconi i la resta –es peta de riure– responen que l'elegirien una vegada més. Increïble, però cert i, més que preocupant, esfereïdor.

Com els nens petits, que per justificar una mentida cada cop la diuen més grossa, Berlusconi és un *showman* capaç de treure conills sense barret. Quan va esclatar el cas de Karima el Mahroug (Ruby trencadors), va sortir a la televisió amb un missatge de tall presidencial per rebutjar totes les acusacions afirmant que ell mai no havia pagat per mantenir relacions sexuals i que, des del seu divorci, mantenia una relació afectiva i estable amb una persona que mai hauria permès, per descomptat, la celebració de bacanals a casa seva.

Per cert, què se n'ha fet de la parella de Berlusconi? Durant uns dies tot el país (i part de l'estranger) va anar ple de comentaris i d'apostes per saber qui podia ser. De segur que ara una declaració pública i televisiva, amb llàgrimes als ulls, fent-li costat batria tots els rècords d'audiència. Només superable per una confessió exculpadora del mateix Cavaliere anunciant que ningú és perfecte i que ha decidit sortir de l'armari.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/andreu-mayayo

MIKEL JASO

He estat dubtant molt d'escriure aquest article, però atès el ressò mediàtic que ha obtingut la Plataforma Barcelona Decideix, m'ha semblat massa còmode callar. Des que va començar la febrada de les consultes per la independència m'han neguitejat molts aspectes de la iniciativa. I d'altra banda, molts amics meus, que estimo i respecto, han manifestat públicament el seu suport sense reserves a aquestes consultes com a “exercici democràtic”, i això m'ha fet pensar que jo potser estava equivocat.

Abans d'entrar en el fons del debat, m'agradaria aclarir alguns conceptes, tal com jo els entenc. En primer lloc, em sembla imprescindible distingir entre *sobirania* i *independència*. Jo, que no sóc un militant independentista, he estat sempre *sobiranista*, almenys

des que he assumit plenament el dret d'autodeterminació dels pobles. Considero que, quan un col·lectiu ètnic o nacional planteja el dret d'autodeterminació, vol dir que aspira a un grau més o menys alt de sobirania: des d'un autogovern amb poques competències i sobirania mínima fins a la independència amb sobirania màxima (perquè això de la *sobirania nacional plena* ja no és possible al si de la Unió Europea), passant per diverses modalitats de sobirania compartida.

En segon lloc, voldria aclarir que, si es produís l'avinentsa d'un referèndum d'autodeterminació seriós, en què hi hagués al darrere un ampli consens catalanista, jo segurament votaria a favor de la independència. Però no és aquest el cas. En efecte, tant els arguments que justifiquen aquestes consultes com les propostes d'actuació subsegüent (amb una

Si es fes un
referèndum seriós,
segurament votaria
per la independènciaLa campanya ha
estat mal plantejada i
donar-hi suport és una
estratègia equivocada

fantasmagòrica “assemblea nacional”) posen pals a les rodes a l'autoritat legítima de Catalunya, frivolitzen els processos democràtics i desprestigien el dret d'autodeterminació. Com és possible que cap catalanista no hagi denunciat el to assembleari i anarcoide que traspuava aquesta campanya?

Potser molts deuen pensar, com jo mateix fins ara, que al capda-